

Nar, hvori Tilstanden; som man med Nette har sagt, har været meget uønskelig. Det er derimod andre Omstændigheder, andre Forhold, som jeg ikke behøver at udtale her, da de ere Alle bekendte, — som maae antages at have havt en væsentlig Indvirkning paa denne Tilstand. At det ikke har kunnet ligge i selve Presseloven, og at der altsaa i denne Henseende ikke kan være nogen Frygt ved at lade en ny Presselov afløse den bestaaende, vil, som sagt, vise sig ved en Betragtning af den Presselovgivning, som nu bestaaer, og som, vel at mærke, vil vedblive at bestaae, dersom ikke en ny Lov, hvorledes man nu end vil have den, kommer ud. Det er netop den Omstændighed, at denne midlerlidige Presselov nødvendigviis maa bestaae, som gjør, at jeg troe, at det kunde være hensigtsmæssigt at tilføie endnu et Par Utringer til den, der strax ved Mødets Begyndelse idag bleve fremhævede af den høitærede Justitsminister med Hensyn til denne nu bestaaende Lovgivning. Det er bekendt, og det blev ogsaa af ham fremhævet, at den bestaaer af to Bestemmelser, nemlig Forordningen af 27de Sept. 1799 og den provisoriske Forordning af 24de Marts 1848. Det blev allerede af den høitærede Justitsminister selv bemærket, at der, uagtet den provisoriske Forordning blev modtagen med Glæde — som den vistnok ogsaa fortjente —, dog vare visse Mangler ved den paa Grund af den Skyn- ding, om jeg saa maa sige, hvori den kom frem, og jeg troer ogsaa, at man, naar man betragter den, vil finde, at den i saa høi Grad bærer Sporene deraf, at den virkelig synes efter sin hele Form og Indhold at karakterisere sig som en meget provisorisk Forordning, der paa ingen Maade kunde have nogen Præten- sion paa at betragtes som Led i en varig Presselovgivning. Den høitærede Justitsminister fremhævede saaledes selv den ene af Hovedbestemmelserne i denne Lov, hvorved alle de forskjellige tidligere Bestemmelser om Presseforseelser, som medførte høiere Straf, uden Hensyn til Forseelernes Bestaafenhed, bleve saa at sige slaaede i Hartkorn allesammen til Fængselsstraffe, uden bestemte Grændser for den høieste eller laveste Grad, og jeg skal med Hensyn til den anden Hovedbestemmelse i Forord-

ningen, som affafer alle de Love om Pressen, som ere udfomne efter Forordningen af 1799, tilføie, at der vistnok ikke findes Noget, som beklager, at disse ere gaaede ud af Verden; men vist er det imidlertid, at denne summariske Maade at befordre dem ud af Verden paa, har gjort, at man med det Samme har taget Bestemmelser bort, som netop gik i den modsatte Retning. Jeg behøver blot at bemærke, at efter Forordningen af 1 Novbr. 1837 § 2 havde man nedsat Straffebestemmelserne for utilbørlig Stribemaade om Regjeringens enkelte Handlinger, fra Fængsel paa Bånd og Brød til Bøder, og man har altsaa i Virkeligheden ved Fdg. 24 Marts, og det i et meget væsentligt Punkt, sat Pressen under strengere Straffebestemmelser end hidtil ved saaledes ganske summarisk at sætte alle disse Lovbestemmelser ud af Gyldighed. Men selv naar man betragter Forordningen af 1799 efter denne Reform, efter denne Forbedring, troer jeg dog, at man maa sige, at den lader overmaade meget tilbage at ønske. Den høitærede Justitsminister har fremhævet forskjellige Mangler ved den, og flere lignende ville ogsaa findes omtalte under Forhandlingerne i Landstthinget, dette gjælder saaledes om Bestemmelserne om det solidariske Ansvar for Forlægger, Bogtrykker med Redacteur og Forfatter, at al Anonymitet forbydes, og at Loven endnu sanctionerer Tremærksstraf for private Fornærmelser. Jeg skal forøvrigt ikke opholde mig videre herved, men jeg vil tillade mig at gjøre opmærksom paa Noget, som dog i høi Grad maatte kaldes synderligt og uheldigt for ikke at sige uanstændigt og usømmeligt, naar man lod denne provisoriske Tilstand blive længere bestaaende, saaledes som den har været. Dette er navnlig Tilfældet med tvende Paragrapher, nemlig med Hensyn til §§ 2 og 7. Naar der er Tale om Straffebestemmelserne i disse Paragrapher, der efter Forordningen vare Landsforviisning paa Livstid, da ere de rigtignok som alle de andre blevne nedsatte til Fængselsstraf, men, medens der nu saaledes er Fængselsstraf for at udbrede Had og Misnøie imod eller skumle med Bitterhed over Kongens Regjering, eller indklæde sine Anmærkninger om enkelte af Regjeringens Handlinger i usømme-